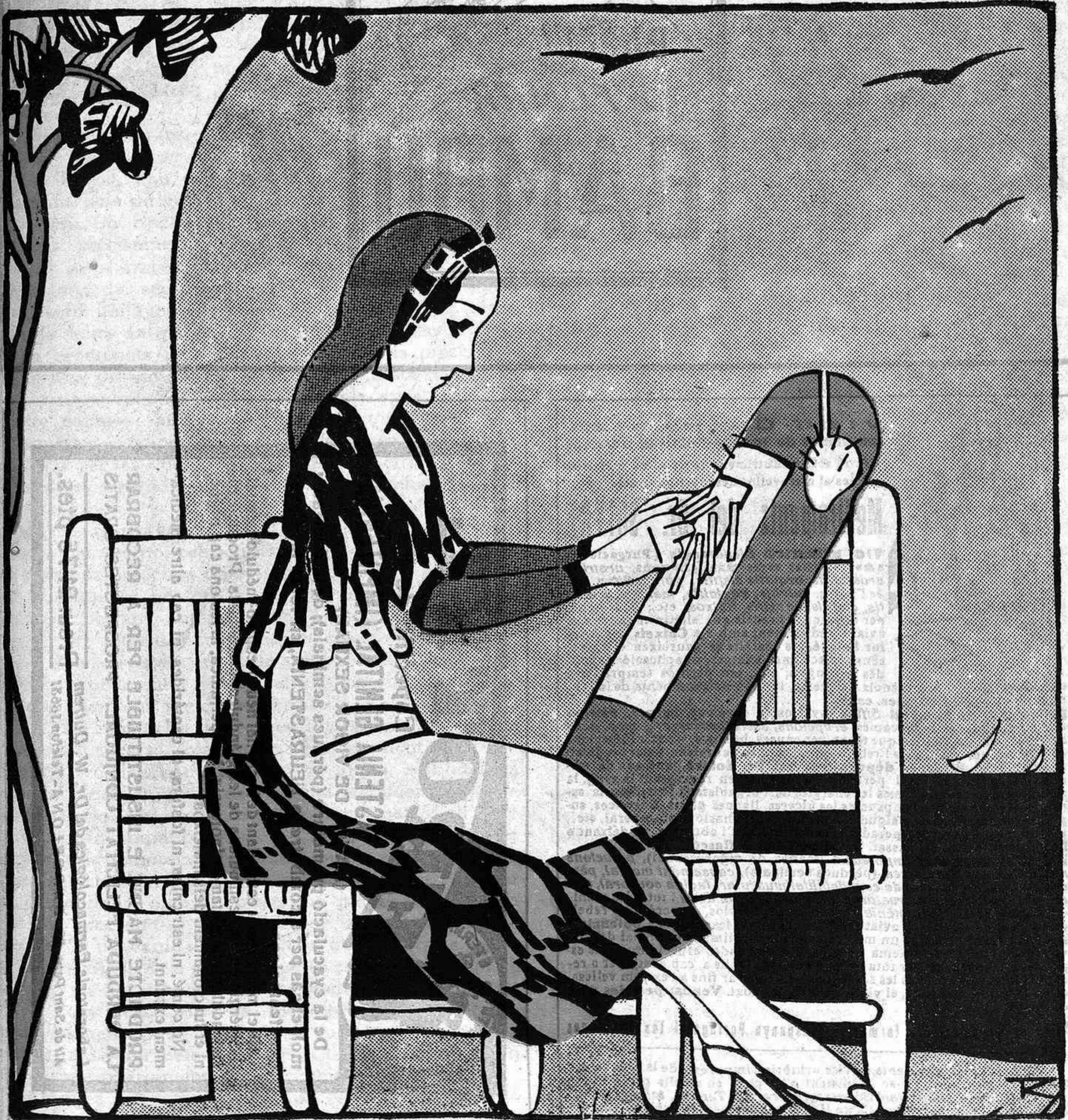
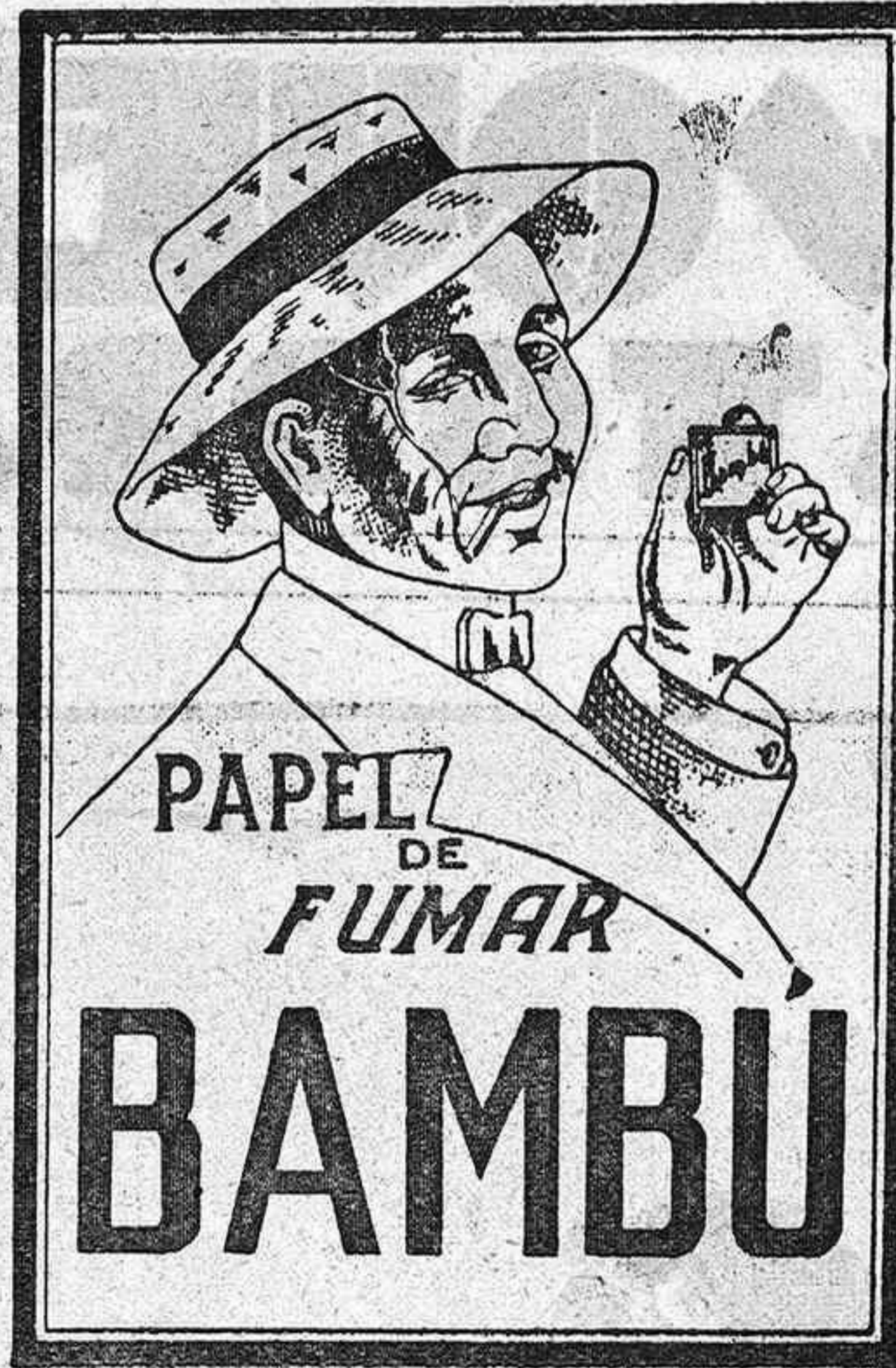

EL ESQUEVELLA de la TORRATONA

Vora la mar, davant dels horitzons, amb tampesta o claror, sol o galerna, amb dol o triomf,
sang o desil·lusions Catalunya es eterna.

VIES URINÀRIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

Vies urinàries: *Blenoràgia* (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítis*, *prostatitis*, *orquítis*, *claptes*, *gota militar*, etc. de l'home, *vulvítis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *claptes*, *anexitis*, *miuxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Caixes del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 6'00 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (aquisosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicosos* (llagues de les cames) *erupcions*, *escrofuloses*, *erifemes*, *acne urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronsos, supuració de les mucoses, calçada del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. Venda: 6'00 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *poljucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos*, de la dona i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per cròniques i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gràfies potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vell a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellès, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. Venda: pessetes 6'00 el flascó.

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. — Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 6'50 ptes. en segells per al Dr. Solvré a **Oficina Laboratori Solvré, Carrer del Ter, 16, telèfon 30751, S. M. Barcelona**, rebiran gratuït un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FERROXYL
Específic de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efícaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Producte pfluglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No comé, ni estricnina, ni fosfurs, ni canthàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratori Farmacològic del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631
Preu: 21'75 ptes.

Intocht o lob dms ,unsdag o los totelo o blaqmst dms ,excursion alsb inavab arm el endv

banstis es syrtista anoles d'act d'vite

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepenides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Després...

ESQUERRA ha mort! Els qui sempre havien pregonat la necessitat que existís una Esquerra, ara criden jovials: «L'Esquerra ha mort. Visca Catalunya! Visca la República!»

Visca Catalunya. Visca la República! Però preguntem-nos: ¿l'esperit d'unes idees esquerranes a Catalunya, ha mort? Els

qui foren esquerrans, els qui votaren els homes de l'Esquerra, (ben bé per força i per no donar els seus vots a les dretes), han canviat d'ideari davant del fracàs d'alguns dels dirigents esquerrans? Som molts els qui prevèiem un fracàs dels directius esquerrans — no aquests, precisament, sinó qualssevol d'altres. Havíem assistit ja al fracàs dels homes esquerrans de la primera tongada, seguíem l'ocult trepidar dels qui dintre el govern lluitaven per assegurar-se posicions; vèiem tota la feina antipàtica dels grimpadors, ben rebuts i força esperonats pels grimpadors que els precediren. Malgrat això—no oblidadissos dels fracassos de les dretes, sense confiança tampoc amb els «pastissers» de l'altre cantó—, anàvem seguint a remolc, a desgrat l'Esquerra—, no per bona part dels homes de l'Esquerra, sinó per les doctrines esquerranes, perquè el nostre ideari esquerrà no s'avé pas ni es pot avenir mai amb el de la Lliga.

Per a aquests esquerrans, l'Esquerra no ha mort! No sabem com es pot estructurar la nova Esquerra catalana; no ens preocupa posar-li fonaments de reconstrucció. Constatem un fet: el fet que a Catalunya hi ha molts esquerrans, autènticament d'esquerra, que no n'eren ni per interessos egoistes, ni «esperonats amb engany pels discursos abrandats d'un fals patriotisme». N'eren únicament i exclusivament perquè «tenien», o perquè «sentien» ideals esquerrans.

Plaurà més a les dretes que aquest sector d'esquerreres rodoli vers al comunisme? Políticament, qui sap? Els qui recullen botí en camp de morts, s'obliden fàcilment de la tragèdia de la lluita si poden omplir el sarró. Rodolat el sector esquerre (bona part d'ell absolutament incompatible amb la Lliga), deixa com un espigoleig de temorecs als quals espanta el nom extrem. Les esquerres, en l'actualitat, no passen d'ésser un partit d'equilibri. Tothom sap molt bé que les lluites properes van precisant-se en el sentit de lluita de classes: el capital, d'un cantó; el treball, d'un altre. ¿Es per la minsa recollida dels porucs, que es constata amb joia la mort d'un partit que el capital podia utilitzar, i utilitzava, com a escullera? Cal recordar que, en els tristos esdeveniments passats, es tingué molta cura de no deixar-hi intervenir determinats partits extrems, i de limitar extraordinàriament la intervenció d'alguns altres.

Després... Després de la dura lliçó rebuda, i sobretot pels qui parlen de «pau, de treball, de riquesa i d'amor», s'hauria de procurar allunyar la baladreria i so-

bretot l'apropament tèrbol. En els moments actuals és molt fàcil fer articles que plaguin els senyors Esteves I és molt fàcil abocar palades de terra damunt dels enèmics, com si es volgués tapar una tomba.

Una pregunta precisa hem de fer. Després... després dels fets del 6 d'aquest octubre, ¿què és més interessant per a les dretes? Que es torni reconstruir una Esquerra? Que els esquerrans—incompatibles amb les dretes—donin un pas avant i es situïn definitivament d'extrem a extrem?

Romain Rolland, en una obra densíssima, «El triomf de la Raó», ens mostra dos sectors de republicans (l'obra agafa el tema de la Revolució Francesa), que un i altre cerquen l'ajut del vençut monarquisme per tal d'anar contra els seus companys de revolució. Uns i altres han volgut la República, però els odis personals els porten a cercar l'ajuda del qui abans fou enemic comú. I es dóna el cas que el monarquisme francès és cotitzat pels mateixos que exposaren la vida per a combatre'l.

Ha de passar el mateix entre el partit de centre dreta, que és la Lliga, i el partit de centre esquerrà, que era l'Esquerra de Catalunya?

«L'Esquerra ha mort! Visca Catalunya! Visca la República!» A què porta semblant constatació gaudiosa? A posar-se per enemic l'anarquia o el comunisme, contents d'haver eliminat un partit de topada, del qual moltes vegades s'havia proclamat la necessitat d'existència?

Consti que no pledegem el dret que té a la vida política una Esquerra Catalana. L'Esquerra Catalana, com a partit polític, és una realitat indestructible com és una realitat indestructible Catalunya, com són una realitat indestructible els sistemes tradicionals del segle XIXè, amb mecanismes democràtics, massa avençats per als nostres temps de massa que no compte oficialment com a massa gregària, però que encara és massa.

L'Esquerra Catalana—i això prova la vellúria d'uns teoritzadors polítics dretistes que es motegen de nous—, no ha mort. Passem que alguns dels seus homes hagin fracassat, tenim en compte les seves fallides. Però també ens recordem de les ensopegades de les dretes i, per damunt de tot, sabem ben bé que les dretes capitalistes han entrat en període agonitzant, malgrat les solucions noves, i els espaternecs, també nous, dels seus renovelladors, mestres en pedaços.

Després... Després del que ha esdevingut, hi ha a Catalunya una Esquerra Catalana que espera reconstruir-se esquerranament i sense els empelts, massa fàcils, dels rodoladissos de tots els camps. I aquesta Esquerra Catalana espera reconstruir-se precisament per Catalunya i per la República!

Els qui veuen un «després» amb ulleres embarnissades de color propi, es poden fer les il·lusions que vulguin i poden tenyir la seya vellúria de l'aigua del Carme més fingidora de joventut. Espigoladors de camp de combat, arrencaqueixals si els queixals tenen aurificació, poden fantasiar-se el després tan beatífic i tan dolç com vulguin.

CARNET D'UN BARCELONIN

La tardor es va insinuant amb una certa traïdoria. De sobte, aire de pells. Després, sol, un sol cloròtic.

Una observació.

L'hem feta en un cinema popular.

Ahir, l'aparició a la pantalla de Hitler o Mussolini. arrencava una tempesta de xiulets.

Avui hem oït paraules de Mussolini i hem pogut veure el seu gest trencat, com per bracejar dintre un aire de plom. I els espectadors han romàs en un complet mutisme.

* * *

Per a la gent superficial, els coloms de les nostres places no s'adonen de res del que passa a la ciutat.

Si així fos, com seria possible que sortís dels coloms el colom de la pau?

* * *

Els termòmetres polítics són especialíssims. Els que marquen les més grans bullides són els que marquen les més fortes depressions.

Hem trobat gent que ja ha passat del roig al blanc, de la gran cridada al més pregon silenci.

I no ens referim al silenci imposat, no. Han passat al silenci de l'arruga meditativa, precursor de l'oportuna evolució.

Oh la política!

* * *

La ponentada ens ha arribat plena d'insults, de grolleries.

Fa dies que hem tancat els ulls per a certa premsa. S'ha aprofitat el moment per a cridar, per a segregar bilis...

Ens hem refugiat en el pintoresc de la premsa estrangera. Joseph Kessel ha passat per Barcelona. El xiroi autor d'un llibre que fa riure a força de truculència tràgica: «Bas-fonds de Berlin», ha vingut assedegat de color local. I són sabuts els tons que té, per als periodistes francesos el color local hispànic.

Joseph Kessel, ja després d'Argelès i Collioure ha trobat que els campanars semblaven minarets!

Altra observació feta per Joseph Kessel: —«Rera la Catedral es passegen uns capellans de barba negra, bruns de rostre sota els capells peluts, amb la capa romàntica estesa d'amunt l'espatlla.»

I consti que aquesta vegada Joseph Kessel escriu amb cura; vol donar mostres de comprensió.

* * *

Noves! Noves!

Sabeu? Es diu!... Es prepara!...

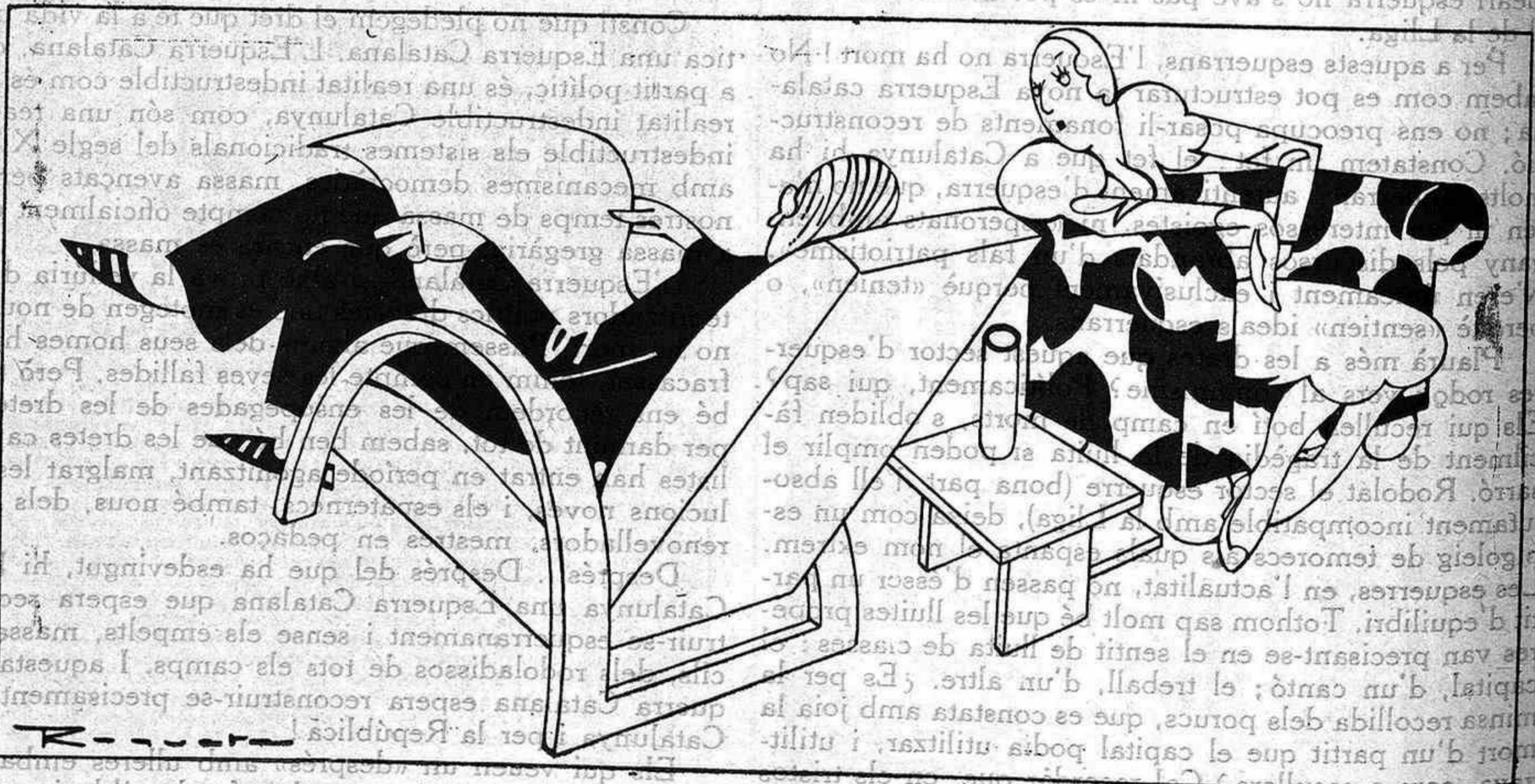
Tant xiuxiueig arriba a fer una remor, una remor especial que aconsegueix tenir onatge.

Si les noves que volen fossin fulles, Barcelona matinejaria encatifada.

* * *

Qui no es troba a les Rambles?

—Vinc de França!—ens diu l'amic.

—Què llexeixes?

—Després.

—I després?

—Després cap al llit, perquè això es la lluna!

Signes del temps

—Va venir molta gent al teu concert?
 —Pocal La gent no està per músiques!

—Ah, sí?

—En passar per Perpinyà vaig parlar amb en Dencàs i en Badia.

—Ah, sí? I què diuen, què diuen?

—Que el primer que han fet en arribar a França és constituir-se en «Comitè Revolucionari!»

—Ah, sí? Quanta por!

Qui no es troba a les Rambles?

Som al temps dels articles fàcils. Gaziell triomfa plenament.

—Això s'havia d'endegar així! Això no s'havia de fer! La posició de determinat personatge havia d'ésser aquesta o aquella!

I surt la lògica incontestable. I surt el tòpic, grat al panxacontent.

Molt bé; tot molt bé. Els plànols de guerra són facilíssims. I, si es fan després del combat, encara més.

Però les realitats tenen complicacions i giragonses, moments complexos i instants inesperats.

Un cap ho ha de preveure tot? En la teoria dels articles brillants, sí. En el galop dels esdeveniments, un centímetre de desviació pot menar a la catàstrofe.

Gaziell triomfa. Entrar a Jerusalem és molt fàcil: s'hi entra fins cavalcant un ase o entre vent de palmes. Sortir-ne costa molt més.

No envegem els èxits dels fàcils articles brillants.

Plaça de Catalunya.
 Sota l'escultura de la dona del vaixell, motejada

algun dia d'anunci de «La Nou», hi ha un grup que escateix amb vibració.

Passem pel seu davant bronzint. Creiem que, com de tants altres grups, en sortiran barreges de noms.

Un oasi? El grup vibra escatint les probabilitats que té el Barcelona per a ésser campió de Catalunya.

Per les espatlles de l'escultura del vaixell, es beco- tegen els coloms.

Alerta, eh? que es pot tombar la truita!

GLOSSARI

LA GENT DE BÉ

Som en temps de vacances i hem de fer dejuni. Sembla que ambdues coses no lliguin i ¡tant com lliguen! Lligats per lligats, i sense ésser de la Lliga, que se les promet molt felices, l'acreditat seny ancestral ens mou a la meditació i al repòs de les lliçons rebudes en lloc de desprendre el temps en la tasca fàcil de caçar papallones i de fer volejar els coloms.

El pagès, quan, plou, repassa les eines, esgrana el moresc i prepara les llavors per a la nova sembra. El pescador, mentre els temporals i les maltempsades l'assetgen a casa, aparia els ormeigs i consulta les llunes. ¿Què hem de fer els afavorits per unes vacances obligatòries sinó acariciar amb les millors de les nostres intencions els objectes i subjectes que més d'una vegada ens han trencat el son i ens han guanyat la nostra bona voluntat?

Hi ha una nombrosa classe, profusa i difusa, d'extensió internacional, però gairebé localitzada en certs tocoms que s'amaga i es contreu en els moments heroics, de lliure disputa, però que es dilata i fa el fatxenda quan algú li amaga les espatlles, que és la part més vulnerable del seu organisme fofo i primari, malgrat d'ésser la més vistent.

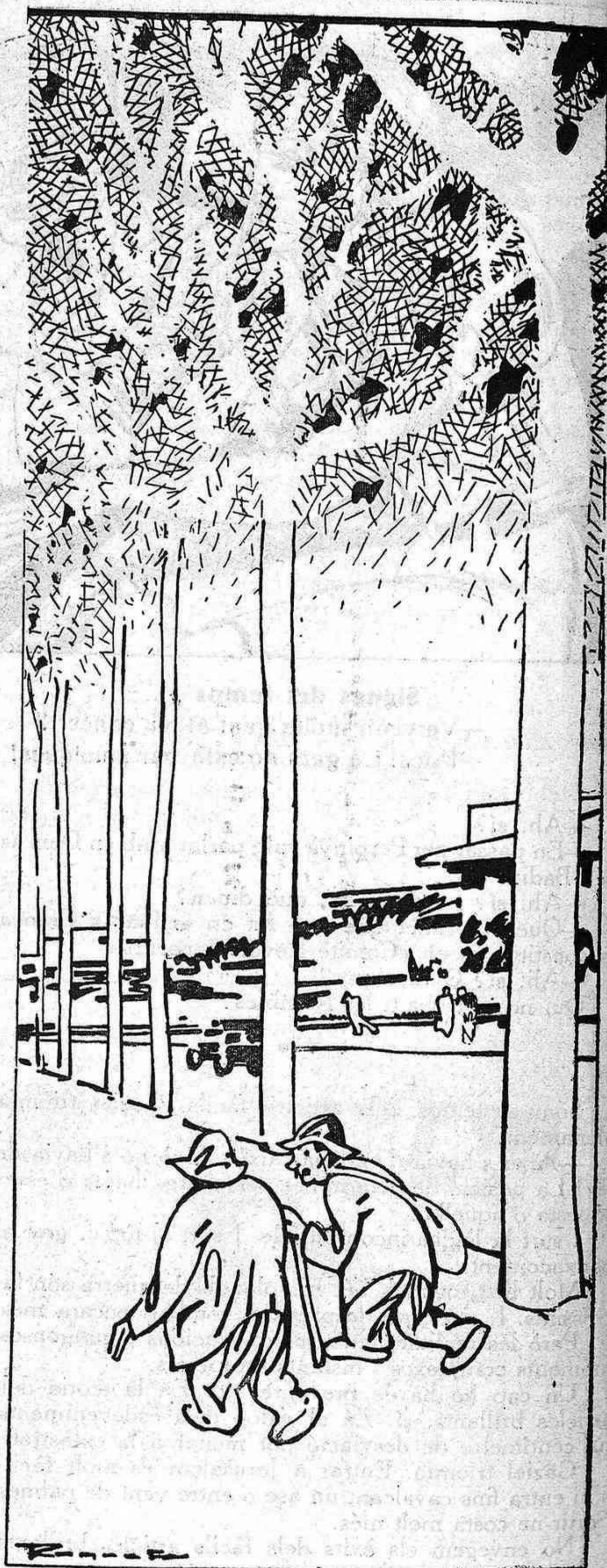
Cada país té un apel·latiu per a designar, amb un terme just, aquesta misèria social que hom anomena, en amplitud ambigua «massa neutra» i que nosaltres hem precisat amb el qualificatiu sarcàstic i maliciós de «la gent de bé».

Són els professionals del gemec i de la llàgrima, els paràsits de totes les causes, els emboscats darrera els porticons de les finestres closes, els afalagadors del victoriós, sigui qui sigui.

La majoria d'ells estan aconducats amb llurs pastors d'ànimes per tal de saldar periòdicament el compte dels pecats per a continuar, en compte nou, el negoci de l'estira i arronsa amb determinats tants per cent d'assegurança contra pèrdues i riscos. La llur moral no els permetrà de prendre una cartera, però si en troben una enmig del carrer s'abstindran vuit dies de llegir els diaris per no topàr amb la secció de «Pèrdues», i no hagin de posar a prova llur consciència.

Llargos en la malèvola intenció, curts en la mitja cana i lleugers en els pesos de les balances, saben guardar un cove de pomes per a la set i es desfan per no malmetre la salut del poble, venent-li vi aigualit per tal que no s'embriagui, barrejant garrofins i cigrons torrats al cafè perquè no pateixi del cor, posant midó a la llet perquè no engoleixi un excés de matèries greixoses, fabricant una xocolata «familiar» amb farina d'arròs i de cacauets per tal que el cacau pur no el reprengui.

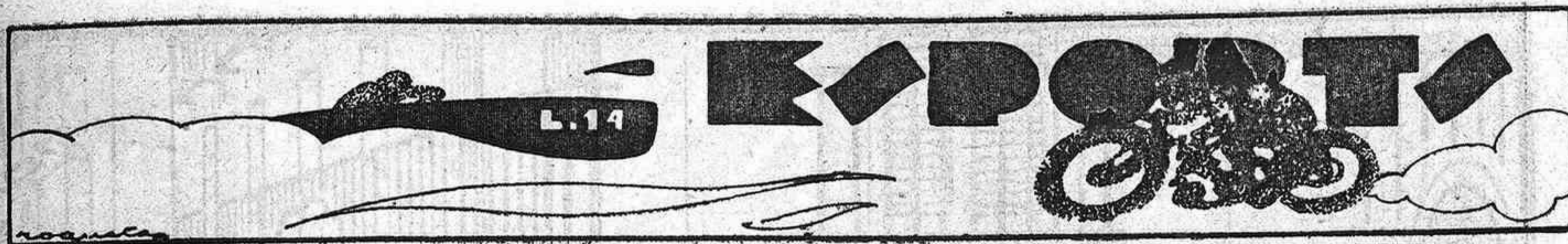
Són els primers d'escampar el derrotisme a alarmanant; els primers, també, en brandar l'encenser, a moros o a cristians, per tal de servir el sagrat de la botiga i de l'ànima poruga que els aguanta.

Els pobres propietaris

- On va don Eusebi?
- A veure com m'ha quedat la fincal

PANICAL.

Cronòmetre

Comitès de competició

La Federació Catalana de Futbol, que disfruta d'una autonomia moderada, pateix interiorment de petits defectes que podrien ésser corregits en evitació de conflictes melodramàtics que, per molta bona voluntat que tinguin els seus homes, es produeixen massa sovint.

Els Comitès de Competició, especialment, donen peu a situacions difícilíssimes puix que el defecte capital que tenen, és el de constituir-los elements representatius dels mateixos clubs que prenen part al campionat.

Ja sabem, i ho sap tothom, que quan a un camp de fútbol claven quatre bufes a un àrbitre infeliç o trepitgen la freixura a un defensa de l'equip contrari, els treballs maquiavèlics del delegat que representa el club autor de la malifeta, s'inicien per tal d'aconseguir dels senyors del Comitè, fent valer influències i combinacions i fins anant a trobar si cal a l'àrbitre estomacat perquè declari que sols li varen fer una rascadeta, que les sancions reglamentàries siguin aminorades i surti barata la tràgica tarda del futbol bel·ligerant.

Si essent delegats de clubs els senyors representants de les entitats futbolístiques que concorren a un Campionat fan mans i mànigues per salvar de tots els perills els seus representats, ¿què no faran aquests elements quan aconseguen un càrrec a dins del Comitè del torneig, que s'encarrega de jutjar tots els conflictes?

Ah! Llavors passarà sovint el que ha passat més d'una vegada. Que el senyor «Z.» del Comitè dirà al senyor «J.», company seu en el càrrec:

—Res. Cal que afluixi, company. Pensi que quan vingui un cas al seu club, jo votaré perquè el facin passar per la pedra.

Altaveu indiscret

Allò del campionat del món, ja s'ha deixat córrer. Està vist que Gironès s'haurà de conformar essent campió de Gràcia o per fer de tant en tant un campionat d'Europa amb els pepas de pes ploma.

Es una pega molt gran que li tinguin tanta por al nostre Gironès. Freddie Miller s'ha negat a combatre amb eli per por de rebre i en Taxonera i els senyors d'Olimpia Ring que ara s'ho havien pres de bona fe això de muntar el campionat del món han tingut de llençar l'esponja i dir que abandonaven el combat.

Que hi farem. Haurem d'esperar que neixi un altre Gironès i que ens porti un títol mundial amb safata.

* * *

Lluçà Montero ha guanyat el campionat d'Espanya de fons, gràcies a un excés de pega del nostre Marian Canyardo.

Felicitem Montero però cal recomanar Canyardo que això de la pega miri de deixar-la de recó, perquè de vegades, de pega en pega, s'inicia la decadència dels grans campions.

* * *

O bé dirà un dels membres a l'altre, en trobar-se amb un cas semblant:

—Recordi's que jo vaig votar perquè no tanquessin el camp del seu club. Ara estem a la recíproca. Faci els ulls grossos i endavant les atxes.

¿Com és possible així que es faci justícia i que siguin evitats els confictes de gruix que sovint es produeixen als partits de campionat?

Em recordo d'un cas que és una mostra de fins on arriba l'interès d'alguns senyors delegats de club i l'encegament dels partidaris de qualsevol entitat futbolística.

Va succeir quan es jugava una promoció a primera categoria. Un àrbitre fou apallissat al camp de joc, el partit no arribà a acabar-se del tot i el «refli» desaparegué amb penes i treballs del camp, amb un automòbil d'un amic humanitari que el portà a l'estació on havia de prendre el tren cap a Barcelona.

Quan l'àrbitre passejava per l'andana, se li atansà un senyor, el qual li digué que no posés a l'acta del partit que l'havien pegat quatre infeliços i que canviés els noms d'uns jugadors, que ja l'aniria a veure a casa seva i no es queixaria de la visita.

L'àrbitre, home recte, denuncià el fet i... ¿saben qui era el senyor que havia intentat el suborn? el president del Comitè de competició, persona afecta al club dels incidents.

Casos com aquests passen de tant en tant i pel decorum federatiu cal que tornin a constituir-se els Comitès de Competició amb persones alienes als clubs que juguin el campionat, com s'havia establert en la darrera reglamentació de la Federació Catalana que és modificà darrerament per acord d'assemblea.

AQUELL.

El Júpiter va fer el pinyol del dia, guanyat l'Espanyol per dos gols a cap.

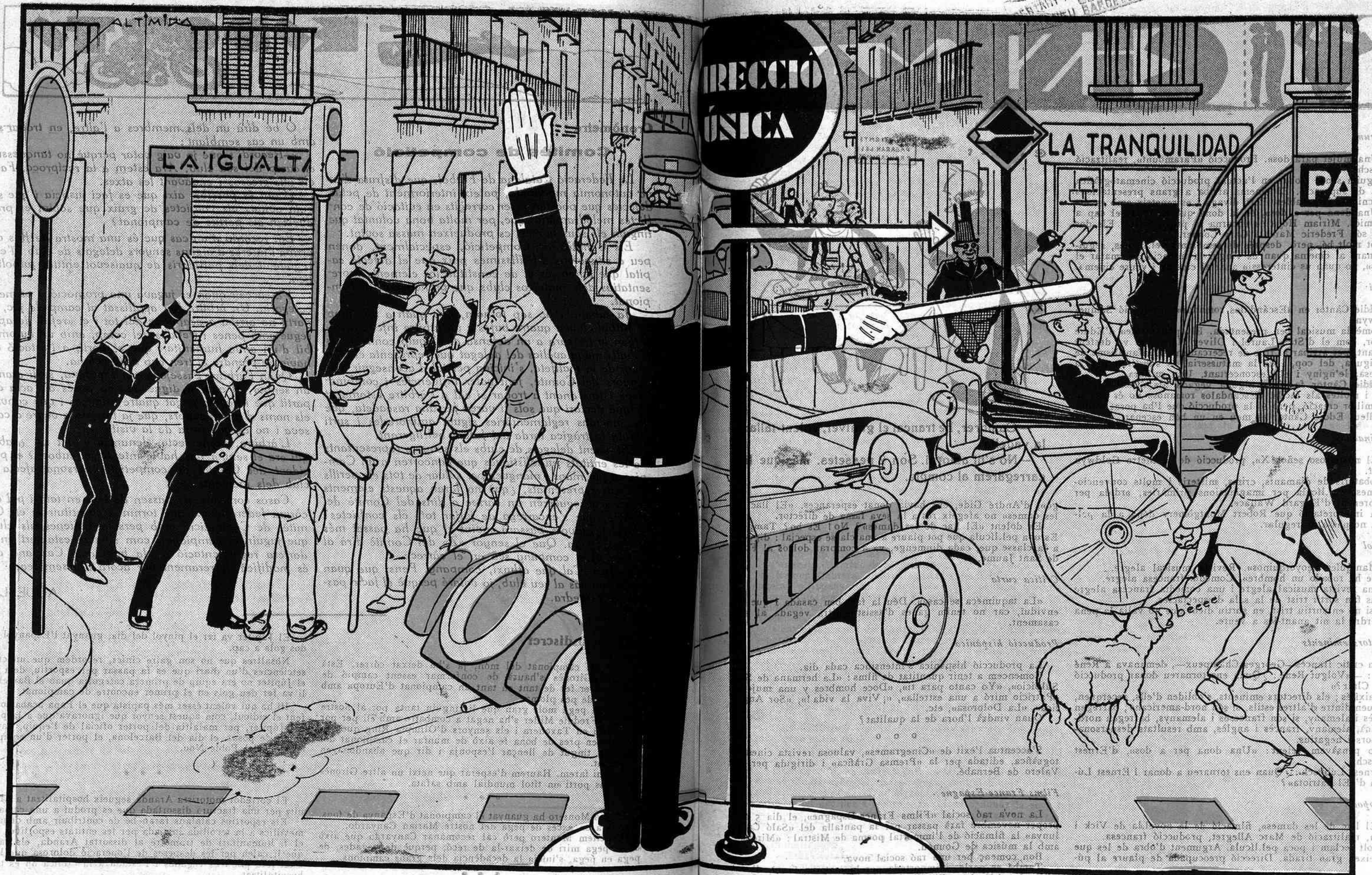
Nosaltres que no son gaire cíncics, recordem que un crític setciències d'un diari que es fa passar per esportiu, deia que el Júpiter no era equip de primera categoria quan el Barcelona li va fer deu gols en el primer encontre de campionat.

Hi ha qui volent ésser més papista que el Papa acaba sovint fent el ridícul, com aquest senyor que ignorava que a la porta del Júpiter, per malaltia del porter oficial de l'equip, havien hagut de posar, el dia del Barcelona, el porter d'un equip de «penya» del Poble Nou.

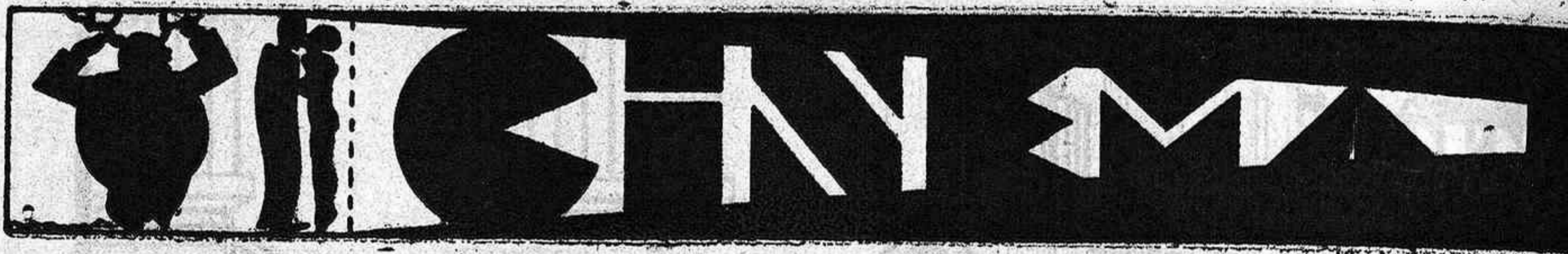
* * *

El corredor motorista Aranda segueix hospitalitzat a Chemnitz per una fractura dissortada que es produí a una cama.

Els esportius catalans faran bé de contribuir amb donatius metàl·lics a la recollida iniciada per les entitats esportives amb el fi humanitari de trametre al dissortat Aranda, els cabals que li calen per les despeses de l'operació dolorosa que li ha estat feta per tres vegades i l'estada a la clínica on es troba hospitalitzat.

Reglamentació d trànsit rodat

Coliseum

«Una mujer para dos». Producció «Paramount», realització Lúbitsch.

Seguim sense trobar en l'actual producció cinematogràfica l'obra de superació. El cinema arriba a grans presentacions i a tècniques impecables. Però divaga i es repeteix amb excés.

«Una dona per a dos», és la dona que fa rodar el cap a dos amics. Miriam Hopkins encarna la protagonista. Els dos amics són Frederic March i Gary Cooper.

Tot molt bé, però, després de semblants pel·lícules, seguireu anant al cinema quan us vingui la intenció de «matar el temps», no quan us «interessi» anar al cinema i veure cinema.

Tivoli

Eddie Cantor en «Escándalos romanos», producció Samuël Goldwyn.

Comèdia musical ben presentada. El «pallanisme» d'Eddie Cantor, com el d'Stan Laurel i Oliver Hardy, es va desfent i afinant, per arribar al truc de recercament. L'infantilisme de la caiguda, del cop, i de la matusseria, és substituït per la sorpresa, le'nginy i el desconcertant. Una millora.

Eddie Cantor fa riure alguna vegada als difícils de la rialla i moltes als fàcils. «Escándalos romanos» no és pas la seva millor creació, però és la producció que l'ha posat millor en relleu. Eddie Cantor es mou en un bon escenari.

Urquinaona

«El misterioso señor X», producció de la Metro Goldwyn Mayer.

Robatoris de diamants, crims, misteris i molts convencionals. Pel·lícula per imaginacions primàries, ordida per un aprenent d'Edgard Wallace.

La interpretació que Robert Montgomery dona a la pel·lícula no passa de regular.

Capitol

«Maniquies neoyorquinos». Revista musical alegre.

«Se ha robado un hombre». Comèdia francesa alegre.

Una revista musical alegre i una comèdia francesa alegre que us fan sortir trist de la sala d'espectacles.

I si no en surtiu trist, en surtiu dient que no valia la pena de perdre la nit anant-les a veure.

Directors eminentes

Un crític francès—Georges Champeux—, demanava a René Clair: «Volgut René: ¿Quan ens tornareu donar producció René Clair?»

I així és; els directors eminentes, s'obliden d'ells, recerquen, es fiquen dintre d'altres estils, si són nord-americans; barregen francès i alemany, si són francesos i alemanys, barregen nord-americà, alemany, francès i anglès, amb resultats despersonalitzadors i negatius.

Ho pensàvem veient: «Una dona per a dos», d'Ernest Lúbitsch.

Ernest Lúbitsch: ¿Quan ens tornareu a donar l'Ernest Lúbitsch d'«El patriota»?

Metropol

«El llac de les dames», filmació de la novel·la de Vick i Baum, realització de Marc Allegret, producció francesa.

Molt reclam i poca pel·lícula. Argument d'obra de les que assoleixen gran tirada. Direcció preocupada de plaure al públic.

Marc Allegret, amb la seva realització de «Voyage au Con-

casas

ELS CLIENTS
PAGARAN LES
TRENCADISSES

—Cambrer, he trancat el ganivet, volent tallar la vadella.

—No s'hi amoïni. Son 2 pessetes. més que li carregarem al compte.

go», d'André Gide, ens havia donat esperances. «El llac de les dames» no afegeix res a la seva fama de director.

Es dolent «El llac de les dames»? No! Es bo? Tampoc. Es una pel·lícula que pot plaure a una classe especial: diguem a la classe que, cada diumenge, va a comprar dolços al Forn de Sant Jaume.

Crítica curta

«La taquimeca se casa». Déu la faci ben casada i que no envidui, car no tenim ganes d'assistir altra vegada al seu casament.

Producció hispànica

La producció hispànica s'intensifica cada dia.

Comencem a tenir quantitat de films: «La hermana de San Sulpicio», «Yo canto para ti», «Doce hombres y una mujer», «Patricio miró a una estrella», «¡Viva la vida!», «Sor Angélica», «La Dolorosa», etc.

Quan vindrà l'hora de la qualitat?

o o o

S'accentua l'èxit de «Cinegrames», valuosa revista cinematogràfica, editada per la «Premsa Gràfica» i dirigida per A. Valero de Bernabé.

Films France-Espagne

La nova raó social «Films France-Espagne», el dia 5 del proper novembre farà passar per la pantalla del «Saló Catalunya» la filmació de l'immortal poema de Mistral: «Mireia», amb la música de Gounod.

Bon començ per una raó social nova.

També es parla, i importada per la mateixa firma, d'una original pel·lícula: «Fló-Floch», i d'altres novetats.

Per passar el temps, ja que no es pot fer altre cosa

Deformació professional

Un pastor—reintegrat de la ciutat al camp—esquilava els seus xais, i parlava sense parar, mentre els esquilava.

—Es un boig!—deia la gent.

Un observador, va llençar una altra hipòtesi:

—Em jugo el cap que a la ciutat feia de barber. Per això mentre esquila els xais, com si tallés els cabells a un client, mai no calla.

Pic-i-poniana

Ens asseguruen que la frase és d'en Pic i Pon. La seva darrera frase.

Pic i Pon fa l'elogi dels seus correligionaris i assegura:

—Puc jurar que entre els meus amics no hi ha cap «Tirano de Bergerac».

Tafaneria infantil

Maria de les Neus—la filla d'un amic nostre—és una nena que té sis anys.

Maria de les Neus és molt afeccionada als llibres, la qual cosa vol dir que es passa el dia regirant la biblioteca del seu pare.

L'altre dia va caure a les mans de Maria de les Neus un llibre on hi havia la reproducció d'una escultura antiga. L'escultura—com és d'habitud—anava vestida d'una fulla de parra.

Maria de les Neus va cridar la seva tia Esperança per demanar-li una goma d'esborrar.

—Per què la vols, filleta meva?—féu sol·lícita la tia, anant vers la neboda amb desig de complaure-la.

—Per a treure el dimoni de fulla que ha caigut damunt d'aquesta escultura i que em priva de veure si es tracta d'un home o d'una dona.

La tia Esperança es va trobar perplexa davant la ingènua tafaneria infantil de Maria de les Neus. I es va excusar dient que a la casa no hi havia cap goma esborradora.

En Calsina i en Bosch

Ens arriba a les mans un periòdic de Sevilla, «La Unión».

En una de les planes del periòdic, ens topem amb una fotografia que ens deixa reconèixer els amics Calsina i Bosch.

Llegim la nota que va al peu de la fotografia: «Madrid: solemne apertura de curso en el Centro Católico de Estudios Universitarios. Los notables pintores señores Bosch y Calsina, que han abierto una exposición de sus cuadros.» En Calsina i en Bosch, expositors de «Centres Catòlics d'Estudis Universitaris?»

No en fem gaire cas! Vivim un temps de mudança.

Per sort, «Heraldo de Madrid», ens parla de l'exposició d'un tal Ramon Cabrera, feta al «Círculo de Bellas Artes» de la capital d'Espanya. I és aleshores quan pensem que aquest Ramon Cabrera pot ésser en Ramon Calsina i que el «Centro Católico» del diari de Sevilla, pot ésser el «Círculo de Bellas Artes» d'«Heraldo de Madrid».

I entre la premsa de Madrid i Sevilla, i la nostra penetració—perdonin els llegidors la immodèstia—arribem a mig assabentar-nos que Ramon Calsina, junt amb en Bosch, han exposat al Círculo de Belles Arts de Madrid.

I consti que amb gran èxit.

Un admirador d'en Calsina

Calsina fou a Madrid, un admirador més admirador que els altres.

Calsina l'havia vist ja davant dels seus quadres, aprovant amb gran entusiasme.

Per fi, tingué lloc la presentació: (Ramon Calsina. El senyor M.)

El senyor M. es declarà entusiasta de Calsina. —«Vostè és extraordinari, colossal, tot un geni. Vingui a casa, que he de parlar amb vostè»—. L'admirador d'en Calsina es ficà la mà a l'infern del gec per a treure'n la cartera i donar la seva tarja al pintor, quan la seva cara revela una gran sorpresa i la seva mà torna mostrar-se buida.

—Me l'han presa, me l'han presa! M'han presa la cartera—fa l'admirador...

—Haurà estat en el tramvia?—pregunta en Calsina.

L'admirador rumia, pensa on ha anat, i per fi es torna confidencial.

—Vinc de casa la «querida», senyor Calsina. Comprèn?

El pintor ho comprèn! I la boca del seu admirador deixa traspasar una rialleta voluptuosament resignada.

Una serventa moderna

La serventa nova, mostra certificats; enumera les seves condicions; promet ésser gran treballadora. Unicament posa una condició. Poder sortir dues vegades per setmana amb permís de retornar a casa a la matinada. A la serventa no li fa res sortir tard. La senyora s'intriga un xic per aquesta especial condició de la serventa que vol prendre.

La serventa s'adona de l'estranyesa que sent la senyora i explica sense immutar-se:

—Li seré clara, senyora. Jo tinc un amant. Aquest amant és casat. Per a sortir, ha d'esperar que la seva esposa dormi. M'entèn? Es per això que jo demano que, encara que surti tard de casa, em doni permís de retornar al matí.

En Canturri és a França

Qui era en Canturri? Quins mereixements tenia en Canturri? Què havia fet en Canturri?

En Canturri era un diputat d'Esquerra Republicana (de Catalunya, un d'aquests polítics arrossegats per a tots els partits i recollits amorosament pel conglomerat ple d'arribistes que fou l'Esquerra oficial.

Ara és quan Canturri ha agafat alguna notorietat i l'ha agafada per haver fugit a França, després d'haver embarcat els altres. Ja estem assabentats que existia un tal Canturri. En Canturri.

I consti que nosaltres parlem ara així perquè ja hi havíem parlat abans!

Qui no s'aconsola és perquè no vol

Unes amigues visiten una senyora que s'ha quedat vídua. La senyora plora a raig fet.

Les amigues no saben com arranjar-se per consolar-la: «El trobarà al cel! A tots ens arriba l'hora! Cal conformar-se amb els designis de la Providència. Què hi vol fer? Avui per a ell, demà per a nosaltres!» Surt tot el repertori de les frases fetes.

Després d'una llarga estona de silenci, i ja esgotades les consolacions d'habitud, la vídua aixeca el cap i diu amb una veu que degota llàgrimes:

—Hi ha una cosa que m'aconsola! Només una! Ara sé on el meu marit passa les nits!

Els pseudònims

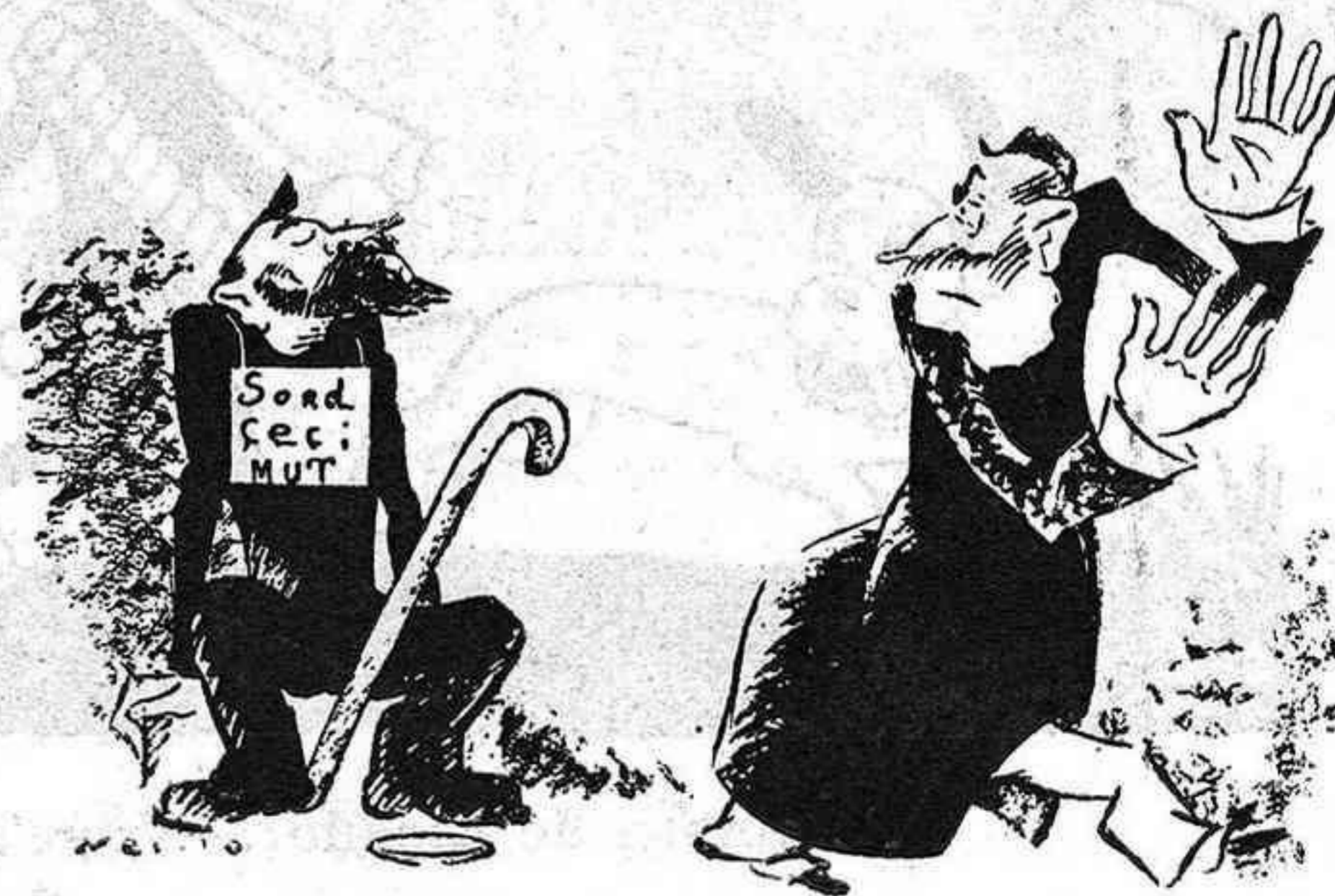
Els pseudònims

Escoltem aquest diàleg:

—Què em dius del nou setmanari català que editen els intel·lectuals de la Lliga?

—Que l'he obert; que a la primera plana m'he trobat amb una secció essencial: «Estampa de la Setmana»; que aquesta «Estampa de la Setmana» diu quatre cosetes de Poincaré; que la secció va signada per un pseudònim; i que el pseudònim que ha escollit el pare de la secció és el de Petroni. ¿Vols res més cursi ni més revelador d'una ànima de carnisser intel·lectual? ¿Qui deu ésser el «Petroni» del nou setmanari, en Josep M.ª Tallada? M. Vidal Guardiola? A. Gallard Folch? Andreu Bausili? Joan Estelrich? J. M. Casabó? F. de Solà Cañizares? Paulina Pi de la Serra?

—Em fa l'efecte que es deu tractar d'un pseudònim col·lectiu. Les idees d'aquesta gent són tan noves i oportunes com l'evocació constant d'un Petroni a hores d'ara.

Sord, cec i mut. En aquests temps es una gran sort!

TELÓ ENLAIRE

Romea

El Romea inaugurarà la seva temporada de Teatre Català a la primera decena del proper novembre.

L'obra inaugural serà un poema escènic de Josep Maria de Sagarra.

A la companyia catalana del Romea hi haurà elements valuosos com Josepina Tàpies i Roser Coscolla.

El director escènic serà Carles Capdevila.

Poliorama

El Poliorama obrirà les seves portes al Teatre Català oficial el dia 7 del mes que ve.

La inauguració de la temporada—com ja hem anunciat—es farà amb «Les ales del temps», d'Avell Artís. El dia 8, a la tarda, es posarà en escena «Madame», de Lluís Elies.

La companyia del Poliorama és una notabilíssima companyia. Compta amb una primera figura com Mercè Nicolau. Té actrius com Luara Bové, Elvira Fremont, Carme Roldan, etc. Té actors com Ramon Martori, Enric Lluelles, Joan Sunyer, Avell Galceran, etc.

Les obres es presentaran amb gran dignitat artística. J. Pons i Pagès dirigirà la formació, i és una bona garantia. Hi ha entusiasmes per part de tothom. Les llistes d'estrenes prometen obres d'autorts coneguts i d'autors nous, acceptats amb un gran eclecticisme.

Esperem una gran temporada de Teatre Català.

Apol·lo

No arribem a temps per a parlar de l'estrena de «L'assassinat del carrer 42», obra de l'Amichatis i Gastó A. Màntua.

L'obra constitueix un èxit i és segur que es representarà moltes nits.

La setmana propera en parlarem amb detall.

El Nostre Teatre

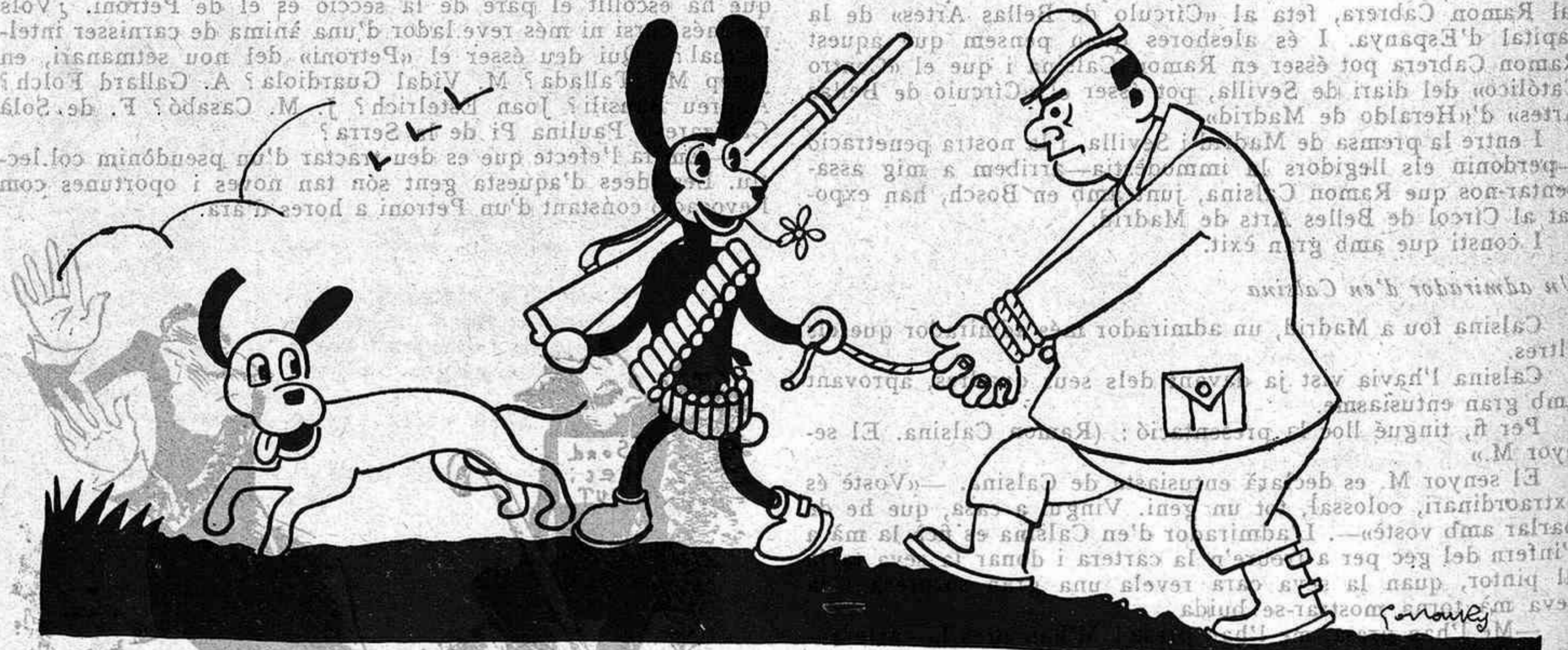
«L'esfondrada», de l'Ignasi Agustí. Cal elogiar l'orientació d'«El Nostre Teatre». Ha sabut donar a les seves edicions un eclecticisme exemplar.

Music-hall

«La Bona Sombra».

El music-hall barceloní ha passat uns dies de depressió. La Bona Sombra els ha deixat enrera i ja torna a brillar amb ple esclat.

En la pista lluminosa actua la parella de color Broadway Couple; mouen els peus a meravella.

Pesombra de caçador.—Veure's caçat pel conill...

La coneguda Elsie Bayron, la gran vedette, arrenca entusiastes aplaudiments. Amparito Concançons, bella i artista. Olga Irauz porta un exquisit repertori de cançons, cançons belles com ella.

Cal anar a la Bona Sombra.

Espanyol

L'obra de Birabeau: «Una dona amb sang a les venes» ha estat traduïda al català—traduïda i arranjada—, amb el títol de «Un cas... interessant, o la meua dona no és la meua dona».

L'obra de Birabeau no és pas res de l'altre món i adhuc és una de les obres més fluïdes de l'autor, però la companyia de l'Espanyol la juga amb molta gràcia i l'obra té un gran èxit de rialles.

Pepeta Fornés fa una creació del paper de protagonista. Molt bé Josep Santpere, i la resta de la companyia.

Receptes i coneixements útils

Cargols

Es tracta d'una de les menges més antigues, tan com els mateixos cargols, que és d'allò més antic que hi ha.

El cargol, ultra les seves aplicacions culinàries, ha estat objecte d'una pila de significats i interpretacions. El cargol és símbol dels qui no més surten o es manifesten quan ha plogut, per tal d'aprofitar-se de la tendror de l'herba amorosida per la mullena. Llefiscós i espantadís, deixa un rastre que sembla d'argent i no és més que suc i baba. Van a poc a poc, però fan camí.

Són de la família dels llimacs, amb la diferència que els cargols es porten la casa al damunt, mentre que els llimacs es fiquen allà on poden.

Algú ha dit que el cargol era també el símbol dels marits complaents, que no volen veure les infidelitats de la mitja taronja, puix que en compte d'ulls tenen banyes.

Els cargols són, naturalment, un element imprescindible de les cargolades. Tenen tres temps: *Andante*, quan surten a prendre la fresca i són capturats pels caçadors o culliters; *Adagio*, quan posats a dejunar dins l'olla o la gàbia cargolera, mediten sobre les vanitats d'aquest món, i *Scherzo o Cantabile*, segons els casos, quan els arriba l'hora del sacrifici.

Els cargols poden preparar-se de diverses maneres, si bé de totes maneres fan prou mal. Hi ha fórmules tan complicades de cuinar-los que en molts casos resulta que l'únic que s'aprofita dels cargols és la closca. Els empurdanesos fan un gran plat de la llagosta de mar amb cargols, però això més aviat sembla una desviació contra natura. La combinació més escaient seria, en tot cas, la del cargol lent i rastrer amb l'airoso i lleuger llagosta de rostoll.

(c) Ministerio de Cultura 2006

—Viatjarem nosal res sols?
—No facis preguntes inoportunes.

El «gourmets» i «connaissieurs» diuen, però, que no hi ha res com els cargols a la patarrellada.

Per a assuaujar el cutis

Hi ha mil receptes i una infinitat de productes de bellesa per a mantenir fresc, tiu i avellutat el cutis o per a simular-ho. Les persones econòmiques i ben administrades prefereixen el «cold-cream», que té altres aplicacions no menys pràctiques.

També hi ha preparats destinats a la gent que no tenen vergonya per a suplir i dissimular el rubor natural. Pels cutis massa fins, quasi transparents, més val no fer-hi res. Allí on hi ha camp per córrer és en las cares guixides. Des del senzill arrebossat a l'estucat més fi, hi caben totes les combinacions. La preparació que dona més bon resultat és el pintat al fresc.

Per a rentar roba negra

Es cola café claret, com el que acostumen a servir en certs establiments. No cal que sigui Puerto Rico ni Moca. Es posa la roba en infusió, s'hi deixa pel terme d'una hora, fregant-la de tant en tant per a desensopirla. S'escorre i sense deixar assecar-la es planxa amb el puny al damunt, i la peça resta, si fa no fa, com abans de convidar-la a prendre café. No posis sucre a aquest café i no facis beure licor a la roba. Si de cas, val més que siguis tú el qui faci la copa. Si cauen algunes gotes a la roba, et servirà de pretext per a repetir l'operació a gust de tothom, que és del que es tracta.

Arròs amb carbassa o pastanagues amb suquet

Tan és que facis una cosa com la'tra. A fin de comptes has de païr-ho igual. Els subjectes principals, carbassa o pastanaga, són equivalents. Es un plat emol·lient, laxant, dulcificant i estomacal.

Les carbasses i pastanagues van a dojo; és el que abunda més, si bé es tenen moltes pretensions, i es destinen o es destinen elles mateixes, a aplicacions i activitats extraculinàries. Hi ha carbasses i pastanagues pertot arreu. Les carbasses, especialment, tenen molta tendència a enfilar-se; ja ho diu el refrany: «S'enfila com una carbassera». Les pastanagues en situar-se, canvien el sexe o el genere i es converteixen en els pastanagues.

Les pastanagues bullides i amb un suquet fet de brou i sofregit, són un llit excel·lent per a ajeure una bona cuixa de moltó rostida.

La carbassa amb arròs, pinyons i cap de costella de porc (els porcs també abunden molt) és una bona menja. Si més no, et fa lefecte que assaboreixes un cataplasma.

Són famosos, també, l'ungüent de carbassa i les llavors de la mateixa, aplicades per a exterminar la solitària, aquest cuc tan castís, precursor de la trenzilla, de les betes sevillanes i de les serpentinaes.

Enllustrat le sabates

Unes sabates o botes netes i lluentos com un mirall fan mig senyor. i si el calçat grinyola, dona a la persona un to greu, solemne i autoritari.

Hom pot enllustrar-se les sabates ell mateix, per distracció, càstig o penitència o, el que passa més sovint, perquè no pots endossar la feina a ningú més. A manca de betum, hom pot emprar, per a les sabates negres, una pintada de tinta i intentar treure el llustre per mitjà d'una fregada de llard. A les sabates rosses, pot aplicar-se abans un empastifat de roig per als llavis, que cal prendràs de la dona, de la germana o de la minyona, i després la mateixa frega de llard o vaselina.

Si hom té que l'enllustri, deixa'l fer. Els acostumats a aquests afers reben millor, com a paga, una puntada de peu a l'indret on s'ha acabat ja lespatlla. Parlem dels no professionals.

Els més, es fan fer aquestes feines a les cases públiques conegudes per «cirabotes». Són gent orgullosa de llur ofici, puix que, com deia un d'ells, podien posar en llurs establiments la mateixa divisa que l'Acadèmia de la Llengua: «LIMPIA, FIJA Y DA ESPLENDOR».

—Aquesta muntanya té un eco formidable, repeteix vint vegades el que dius.

—He sostingut sempre que tot eren perills a les muntanyes.

**Aparells fotogràfics
i Joies d'ocasió**

**Compra, venda i canvi
CASA BAGUÉS
SANT PAU, 6 - BARCELONA - TELEFON 14237**

ORTOPEDIA MODERNA

Fill de B. Carcasona

Taller i Despatx: Escudellers Blancs, 8
Telèfon 10916 Casa fundada en 1875

Aparells exprofessos per a cada malalt
Braguers Reguladors

per a la retenció absoluta de la trencadura.
Faixes per curar estòmacs i ronyons caigués.

Faixa cotilla abdominal. Models moderns.

Cotilles Ortopèdiques

per a curar o corregir les desviacions de l'esquena.

Més de 50 anys de pràctica són la millor garantia

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7-Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

LA MILLOR NAVALLA D'AFAITAR?

ARTERO

NOM DE GARANTIA

MARCA REGISTRADA

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) BARCELONA

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA

Amb ocasió de celebrar el seu cinquantenari de comerciant barceloní, donarà una sorpresa de la qual podeu ésser rics i executarà una GRAN LIQUIDACIÓ de totes les seves existències, que passen d'un milió de pessetes als preus següents;

100,000 pantalons des de	5 ptes.		100,00 pijames	des de 5 ptes.
100,000 trajos	> 25 >		100,00 calçotets	> 2 >
100,000 abrics	> 25 >		100,00 gorres	> 2 >
100,000 camises	> 5 >		100,00 boines	> 2 >

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som la Sastreria i Camiseria més barata de Barcelona.

Si l'elegància ha estat en altre temps privilegi dels favorescuts per la fortuna, Bastida ha creat una fórmula que la fa accessible a totes les classes socials.

Secció de Trajos i Abrics de Nen per a totes les edats i totes les formes amb teles de gran chics estil anglès a mida des de 40 ptes.

Secció de Trajos i Abrics d'Home diferents formes i teles de gran fantasia estil anglès a mida des de 50 ptes.

Secció de Trajos Sport i Mida en tots els estils, gèneres de gran fantasia estil anglès.

Secció de Trajos Etiqueta: Smòkings, Fracs, Chaqués, des de 100 ptes.

Tenim una secció ultra ràpida en què podem confeccionar tota classe de prenes amb quatre hores, com també una secció de gran luxe a on es confeccionen tota classe de prenes amb rics forros i esmerada confecció amb un 50 per 100 més barat que els nostres competidors.

Considerem l'estalvi el més essencial, obsequiem els nostres clients amb Segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Velleja i altres presents a proporció amb l'import de la compra.

LA REGLA

SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB

PERLAS "FEMI" Maravellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

Cafés del Brasil

Per tot Espanya

Exigiu els cafès del Brasil

**Són els més fins
i aromàtics**

CASES BRASIL

BRACAFÉ

PELAYO - CARIOCA

CLÍNICA GALLEGO

Vies urinàries - Matriu - Sífilis
Impotència - Diatèria - Raigs X

Director: Doctor J. RIU
Diumenges, de 10 a 1

Consulta: de 10 a 1 i de 4 a 9
NOU DE LA RAMBLA, 18

Vies Urinàries

BLÉNORRAGIA (Purgacions)

i totes les greus complicacions de l'aparell GENITO-URINARI, tals com CISTITIS, PROSTATITIS, GOTA MATINAL, o MILITAR, ORQUITIS, etc., de l'home; METRITIS, VAGINITIS i ANEXITIS, de la dona; s'obté un ràpid i segur resultat amb l'ús dels

SELLOS OSSAM

Llurs propietats antisèptiques i microbicides comuniquen a la sang i a l'orina i es noten llurs efectes a les primeres preses; calmen els dolors produïts per la micció; l'orina es manté asèptica i els gonocòccs són destruïts fins a obtenir amb llur ús una veritable i completa curació

De venda: Dr. ANDREU; Segalà (Rbla. Flors, 14). Farmàcia de la Creu; Farmàcia Tarrés (Carme, 84); Pujol i Culell (Pelayo, 56); Ferrer i principals farmàcies

CINE TALIA

TUYA PARA SIEMPRE
por Frederic Mach y Silvia Sidney.

EL ÚLTIMO ACUERDO
por John Stuart.

¡A CASARSE MUCHACHAS!
en español, por Elvira Morla.

REVISTA Y DIBUJOS

Frontó Principal Palace

Extraordinaris partits amb cistella
pels asos de la pilota

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, farda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

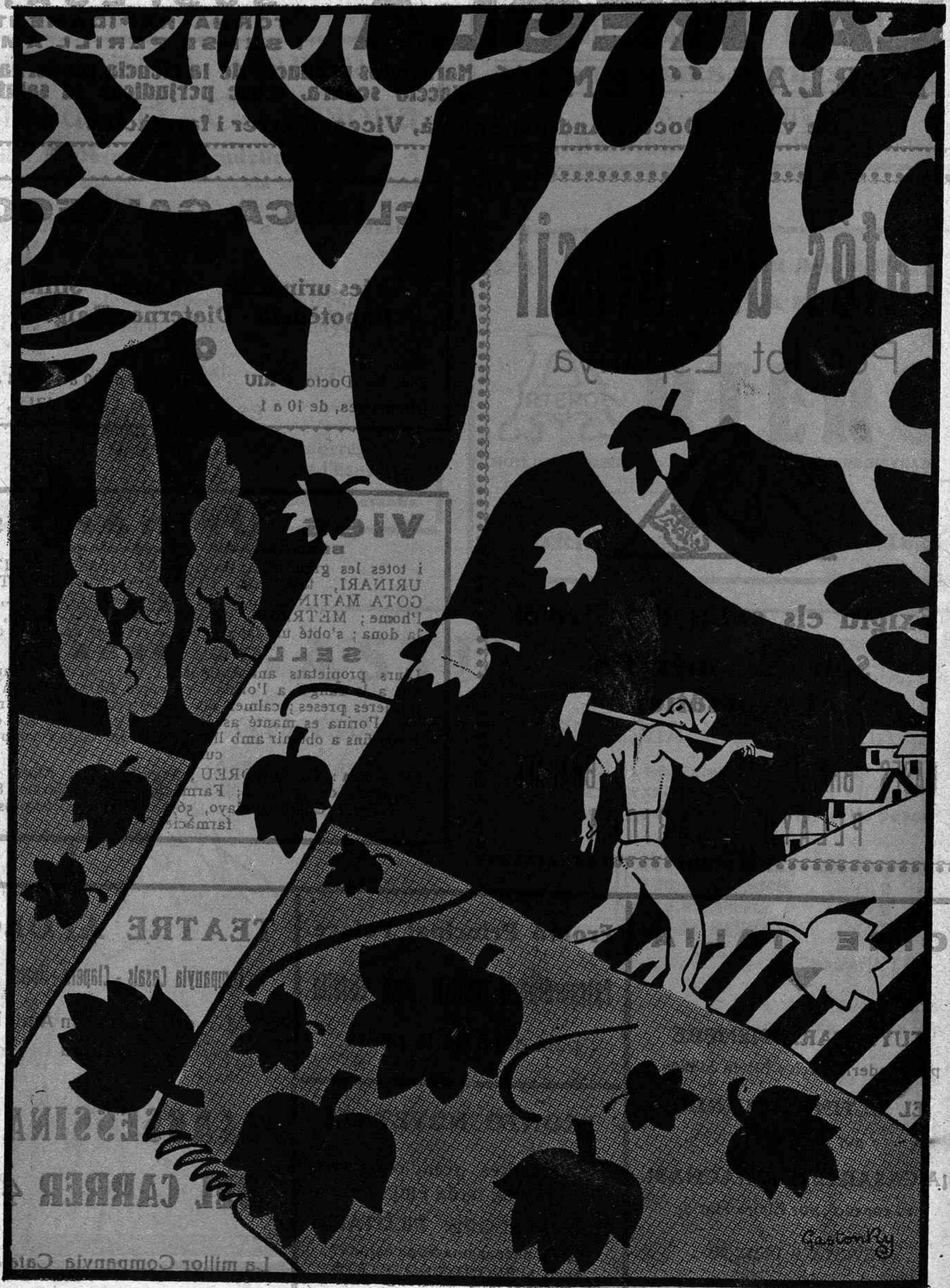
TEATRE APOLO

Companyia Casals - Clapera - Torres

EXIT de l'obra d'En Amichatis i Mantúa

L'ASSESSINAT DEL CARRER 42

La millor Companyia Catalana

Tardor! Hivern!... Però tornarà arribar la primavera.